

6. navadna nedelja C

*Preklet človek, ki zaupa v človeka.
Blagoslovljen človek, ki zaupa v Gospoda.
(prim. Jer 17,5.7)*

Prvo berilo

Jeremija 17,5-8

Tako govori Gospod: "Preklet mož, ki zaupa v človeka in se opira na bitje iz mesa, njegovo srce pa se odmika od Gospoda. Je kakor suh grm v puščavi; ko pride kaj dobrega, tega ne vidi. Prebiva v izsušeni puščavi, v solnati, neobljudeni deželi.

Blagoslovljen pa mož, ki zaupa v Gospoda in je Gospod njegovo zaupanje. Je kakor drevo, zasajeno ob vodi, ki stéza svoje korenine k potoku. Ne boji se, ko pride vročina, njegovo listje ostane zeleno; v sušnem letu ne trpi pomanjkanja in ne neha roditi sadu."

Drugo berilo

1 Korinčanom 15,12.16-20

Bratje in sestre, če se oznanja, da je Kristus vstal od mrtvih, kako morejo nekateri izmed vas govoriti, da ni vstajenja mrtvih? Če torej mrtvi ne morejo vstati, tudi Kristus ni vstal. Če pa Kristus ni vstal, je prazna vaša vera in ste še v svojih grehah. Tedaj so izgubljeni tudi tisti, ki so zaspali v Kristusu. Če samo zaradi tega življenja zaupamo v Kristusa, smo od vseh ljudi najbolj pomilovanja vredni. Toda Kristus je vstal od mrtvih, prvenec tistih, ki so zaspali.

Evangelij

Luka 6,17.20-26

Tisti čas je Jezus šel z dvanajsterimi dol in se ustavil na ravnem kraju. Ob njem je bila velika množica njegovih učencev in silno veliko ljudstva iz vse Judeje in Jeruzalema ter iz tirskega in sidónskega primorja. Jezus se je ozrl po svojih učencih in govóril: "Blagor vam, ubogi, kajti vaše je Božje kraljestvo. Blagor vam, ki ste zdaj lačni, kajti nasičeni boste. Blagor vam, ki zdaj jokate, kajti smejali se boste. Blagor vam, kadar vas bodo ljudje sovražili, izobčili in sramotili ter vaše ime zavrgli kot zlo zaradi Sina

človekovega! Razveselite se tisti dan in vriskajte od sreče, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko. Prav tako so namreč njihovi očetje ravnali s preroki. A gorje vam, bogataši, kajti svojo tolažbo že imate. Gorje vam, ki ste zdaj siti, kajti lačni boste. Gorje vam, ki se zdaj smejete, kajti žalovali in jokali boste. Gorje vam, kadar bodo vsi ljudje lepo govorili o vas, kajti prav tako so njihovi očetje delali z lažnimi preroki!"

V razmislek

"Blagor vam ubogi, lačni, izobčeni, osramočeni..." Evangelij današnje nedelje vsebuje kar nekaj provokacije. Blagri, ki nam jih predstavi Jezus, so v popolnem nasprotju s tem, s čimer nas slepi svet – bogastvo, oblast, uspešnost... Vendar – ali so zemeljska blaginja, razkošje in preobilje dovolj, da bi osrečili nemirna srca ljudi? Če podrobneje pogledamo vrednote družbe in če pogledamo naše lastno življenje, se slej ko prej pri skoraj vsakem človeku poraja vprašanje – kaj nas bo vodilo, nam stalo ob strani tudi preko zemeljskega življenja. Preprosto vprašanje, ki se vedno znova poraja, ki pomaga postaviti naš vrednostni sistem v pravo perspektivo, je – kaj želim, da bi ostalo od tega? Česa bi se želel z veseljem spominjati? Kaj se mi zdi tako pomembno, da bi to želel sporočiti oziroma zapustiti ljudem? Ali je to res materialno bogastvo, hiša, avto, mesto v nekem upravnem odboru ali pa neka pomembna pozicija, ki sem jo upravljal? Ali pa morda srečni odnosi, občutek globoke človeške sprejetosti, doživljanje stvarstva v vsej svoji veličastni raznolikosti, trenutki ustvarjalnosti, izkušnje trpljenja, ki sem jih premagal in so mi pomagali k mojemu zorenju? Ali niso to kljub temu tiste stvari, ki me, če se ozrem nazaj, napolnijo s trajnim občutkom sreče in zadovoljstva? "Blagor vam..." – korektiv, ki nam ga z ljubeznijo in v opomin podarja Jezus, po katerem lahko merimo naše lastno življenje. Kdor je "reven", ne živi po obstoječih merilih tega sveta, se ne more navezati in ne potrebuje navezanosti, toliko bolj živi v zaupanju in avtomatsko poseduje več notranje svobode. To je en vidik "revščine".

"Blagor vam..." pa vsebuje tudi globlji izziv, ki pa ga ne smemo razumeti kot "preprostega". Bog hoče, da smo srečni – želi srečo in življenje za vse ljudi. Polnost sreče in njena uresničitev so konec koncev Božje darilo, ki pa se začne tu in danes v konkretnih življenjih in sicer z našo pomočjo. Bog, ki vedno spoštuje svobodo ljudi, je odvisen od nas, da se po svojih močeh zavzemamo za človeka vredno življenje vseh ljudi. Zato ne sme cerkev (in cerkev smo mi!) nikoli biti solidarna z oblastniki, bogatimi in vodilnimi. Njeno mesto je vedno na strani revnih in ubogih, ki imajo lahko v različnih delih sveta različne obraze revščine, žalosti in nemoči. Če resnično razumemo Jezusove blagre, vse do zadnje posledice, nas bo zapustil strah in malodušje zaradi navidezne premoči sveta. S Kristusom kot spremljevalcem na naši poti lahko s srcem in rokami polni zaupanja in brez strahu posredujemo njegovo sporočilo vsem, čeprav smo po človeških merilih obsojeni na neuspeh. Prosimo za pogum in zaupanje, da storimo, kar je nujno – da po eni strani v smislu notranje svobode postanemo "revna cerkev", po drugi strani pa da storimo vse, da bi zmanjšali "revščino najbolj revnih" na svetu. Če se Bog bori na naši strani – kaj se nam tu sploh lahko dejansko kaj slabega zgodi?